

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ

REDACCIÓ

LIBRERIA ESPANYOLA.

Rambla del míj, 20,

BARCELONA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

FORA DE BARCELONA.

Espanya, trimestre. 8 rais.

Antillas (Cuba y Pto. Rico). . . 16 "

Estranger. 18 "

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

DESPRÉS DE LAS FESTAS.

«Tot passa, deya un home desconsolat; passen las professons, passen mil cassos cada dia, passa 'l bou per bestia grossa y en Cánovas per gran ministre; tot passa, ménos una dobleta falsa, 'l única que tinch dintre del porta-monedas.»

Tot passa, efectivament, dihem nosaltres: y si unicament s'exceptuan de la regla las dobletas falsas, certas festas, a pesar de ser tan falsas, com la dobleta del home desconsolat del quiento, passen també.

Y la proba de que certas festas passen, la trobaran ab que al últim fins han passat las festas de la Mercè.

¡Pobres festas!

Van comensar ab pluja y van acabar ab vent. Aixis comensan y acaban també molts ministeris. Per agafar peix se mullan, y una ventada se 'ls emporta.

Y ja que tot passa, passem balans.

¿Qué tenim després de las festas? ¿Qué 'ns queda de las iluminacions de la Rambla, dels adornos dels carrers, dels castells de foch, de la marxa de las antorxas, de la familia Martini, de las cucanyas, sortijas, xiquets de Valls y de Barcelona, nanos y gegants, drach de Vilafranca, professó, passa-calles, trampas, ball de bastons, llum eléctrica, fira de bestiar y altres moixigangas, que aquests últims dias han convertit en un poble gran la presuntuosa capital de Catalunya?

Res; fum, recorts confosos, amohino... y un xiquet de mandra.

Deyan que vindrian molts forasters y que hi deixarian molts quartos.

Aixó es lo mateix que quan vá pujar en Cánovas, també deyan que aniriam tant bé.

Lo qu' es los forasters, gracias á Dèu, no ván fer falta. Cinch ne tenia á casa mèva que se 'm menjavan viu. Are, en quan als quartos que deyan que deixarian, francament, bé vaig mirarho y remirarho tot; cap dels cinch, ni per olvit, vá descuidarse 'l porta-monedas.

Y encare jo me 'n puch ben riure. Pitjor mil vegadas un vehí mèu, que al acostarse las firas vé rebre carta del didot que viu á Plá de Cabra, notificantli que hi anirian ab la dida y dos cunyats á passar las festas.

Lo vehí, per esquivarse 'ls, vá contestar qu' ells havian pensat tancar lo pís y anar á passar las festas á la torre.

Mes com los pajesos no s' entenen d' indirectas, vá contestar lo didot:—«Nada, ja sab que nosaltres som gent de pata la llana: res de cumpliments: tota vegada que vostés pensan deixar los pís desembrassat, me pendré la llibertat de ocuparho tots nou dias, y aixis com

havian pensat venir no més que la dona y 'ls cunyats, vindrán ademés dugas cosinas, tres oncles y un cusí valenciá, que no havent estat may á Barcelona, desitjan aprofitar la rebaixa del carril. Encare que siguem déu, com que vostés serán á la torre, no 'ls incomodarem. Si acás poden deixar la clau del pís á cá 'l adroguer, que nosaltres ja passarem á recullirla.»

Y efectivament, cap dels déu vá faltar á la cita.

Al rebost no vá quedarhi res, y veja vostés si venian esmolats, que ja siga per gana, ja per ignorancia, un dia fins ván fé 'l lloro ab arròs!!!

Tant cert es aixó que 'ls dich, com que la senyora al tornar de la torre, del disgust que vá tenir, vá agafá 'ls tifus.

Gangas per aquest istil podriam contarne molts. Cada casa es un mon, y aquestas cosas, cada hú se las sab y molts se las callan.

De totas maneras, las firas y festas s' han fet; los forasters han vingut.... lo que de fixo no s' ha deixat veure son los inmensos beneficis que se 'ns prometían.

Y es natural.

¿Qué 'n treurém per exemple, de que 'ns governin los conservadors y tot lo dia 'ns parlin de que may haviam anat tant bé com are? ¿Qué 'n treurém de que 'ns digan que 'ls negocis marxan, que reina una llibertat prudent y mesurada, que tothom reventa de satisfacció, si al cap d' avall tot aixó es bombo, bombo y res més que bombo?

Aixis mateix vá portarse la comissió de firas y festas. Lo més bonich era 'l programa. Pero quan vá arribar l' hora de cumplirse....

Mes val que no 'n parlem.

Una frase resumeix tot lo judici crítich:—«Las pomposas festas no han passat de ser la festa major de un poble gran.»

Ni més, ni ménos.

Fèu un altr' any una cosa sèria y espléndida. Busquém recursos, arbitrem medis y creméuse las cellas combinant festas grandiosas que escitin la curiositat de tot' Europa.

Llavors veurém com vé la gent de las pesetas.

Are com que la cosa era vulgar, no ha vingut més que la gent dels xavos y de las pessas de dos.

Llavors potser vindrá la gent dels barrets.

Aquest any ha vingut la gent de las gorras.

¡Y tals gorras!

Que 'n digan sino 'ls cinch forasters que vaig tenir jo á casa tots nou dias, y 'ls déu feligresos de Plá de Cabra, que á la senyora del mèu vehí, se l' hi ván menjá 'l lloro, y van regalarli 'ls tifus.

Y per acabar.

Quan un' altra vegada 's tracti de fer firas, miri avants la comissió, si la ciutat está per festas y tiberis.

Convidar á un bon ápat, al pobre que tenint mal de caixal, pica de péus y 's dona á tots los dimonis del infern, més que un favor, es un insult.

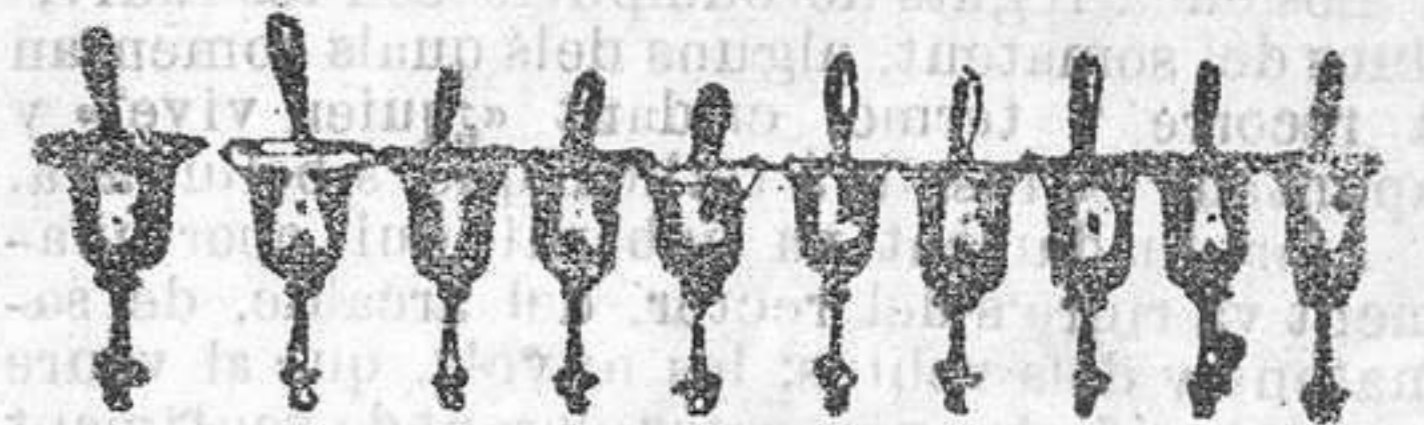
Voler que disfruti un poble que ja fá prop de tres anys que menja conservador ab tota la salsa de contribucions, impostos, desconfiansa, falta de treball, miseria y companya, y sense una mica de amaniment de llibertat, francament, es una cosa tant peluda, que casi es impossible.

Jo parlo per mí.

Que m' envihi 'l govern á tots los carlins colcats per las oficinas—ja veuhem que n' hi há—que vingan tots ab l' encàrrech esprés de ferme pessigollas.... y jo 'ls juro que no 'm farán riure.

¡Vejin si estich per festas!

P. K.

Una noticia.

«Diu que D. Amadeo de Saboya, está tant trist desde la mort de la seva senyora, qu' está decidit á dedicarse á la vida religiosa.»

Un' altra noticia:

«Algun periódich neó ha fet notar que D. Amadeo de Saboya ha regalat un calse al Papa, y que aquest l' hi ha escrit una carta en extrém afectuosa.»

Y encare un' altra noticia:

«Créuhem alguns que si D. Amadeo 's fá capellá 'l farán cardenal tot desseguida.»

Y per final una presunció:

«Y si 'l fessin cardenal ¿no seria molt oportú que una vegada posats á ferlo, acabessin per ferlo Papa?»

Francament mes m' estimaria que 'n fos ell, que un altre.

No 'u estranyin; lo dia que vá sortir d' Espanya vá ferse 'm tant simpátich, que sempre més me n' ha sigut.

Un gran número de metjes alguns dias endarrera van anar á visitar al Papa.

¿Tants contra un?

No l' hi arrendo la ganancia.

Y diuhem que 'l Papa vá recomenar als metjes que anarén á visitarho, que 'l mateix temps que 's dedicavan á millorar la salut del cos, tractessin de dedicarse á millorar la salut de l' anima.

Hi ha curanderos que guanyan un dinerál senyant lo mal, y posantli un cataplasma.

¿Qui sab!....

No s' hi pert res en probarho.

Ab lo titol de «Estado religioso político y social de la isla de Mallorca» hém rebut una obra ele-

gantment impresa, que últimament ha tingut lo privilegi de fer parlar d'ella a tots los periódichs y revistas més serias y formals d'Espanya.

Tendeix aquest llibre a fer patents las vexacions, insults y humillacions que en plé siglo XIX, las classes més elevadas y sobre tot lo clero mallorquí infereixen als descendets dels antics jueus, als actuals xuetas, aïslats del resto dels mortals com si fossen tocats de la pesta.

L'obra es interessant y digne de ser coneguda y meditada.

Encare qu'escrita per un sacerdot y ab lo mes pur criteri catòlich, mereix las simpatias de la Campana de Gràcia, com las ha merescudas de tota la premsa liberal espanyola. Es lo crític il·lustrat de una de las víctimas de la preocupació y 'l fanatisme dels neos mallorquins.

Y francament, val més un capellá qu'escriga llibres aixís, que no un centenar que ab lo trabuch al coll corrin per la montanya.

Lo llibre del Sr. Taronji, se ven á un duro l'exemplar en la llibreria de'n Lopez.

Espanya s'está perdent un magnífich president del consell de ministres.

Quan se mori en Cánovas ja está fet; cap á Vall-llobrega á trobar l'arcalde y regalarli la cartera.

Miriu que tal será, qu'en aquestas horas encare está dejú de donar possessió als concejals elegits en las últimas eleccions.

Un altre detall.

Los dias 21 y 22 del passat mes de Setembre eran de dret la festa major del poble, y l'Arcalde y l'Rector de comú acort aplassaren la citada festa major, pels dias 23 y 24, alegant que 'ls dias 21 y 22 eran temporas.

Los vehins no están per temporas, ni tonteïas, y passan á trobar al Arcalde, demanantli permís per fer los balls corresponents. Naturalment ¿qué seria del principi de Autoritat? L'Arcalde se'ls tréu del davant.

Però 'ls vehins son de la pell del diable, y ¿quina se'n pensan? Ván á trobar al Arcalde del vehí poble de San Joan de Palamós, demanantli que 'ls deixi tenir los balls en un terreno del seu districte molt pròxim al de Vall-llobrega.

¿Ah sí? Figúrinse l'Arcalde de Vall-llobrega si es home per deixarse passar la mà per la cara.... ¿Quina se'n fa? Lo que fan las grans autoritats en los moments més crítichs, proclama l'estat de siti. «Tota persona carruatje ó caballeria que circuli pèl terme de Vall-llobrega, desde las 9 del vespre á las 5 del dematí y sigui haguda, sufrirá la pena de dos dias d'arrest.» Tal es l'esencia del bando.

Los encarregats de cumplirlo son los individuos del somatent, alguns dels quals comensen á recorre 'l terme, cridant «¿quien vive?» y apuntant los fusells á tothom que 's bellugava.

Afortunadament va haberhi qui oportunament vá riure's del rector, del arcalde, del somatent y dels vehins; los núvols, que al veure aquells tráfechs, van estar plorant de sentiment dos dias sobre 'l poble.

D'altre manera l'arcalde de Vall-llobrega hauria agafat més fama qu'en Xarau.

Ha mort lo cardenal Sforza, candidat que havian elegit alguns, per sustituir á Pio IX. Una cosa m'intriga.

¿Quina fortuna deixa 'l cardenal Sforza?

Diu que á Madrid hi ha una huelga d'empleats de la fabrica del sello.

¿Huelga voluntaria ó bè forcosa?

Desitjariam saberho, porque á Madrid com en las provincias ja fa temps que hi ha una huelga de consumidors de sellos de franqueig.

Polèmica.

El Tiempo diu que 'l govern ha donat una constitució al país.

L'Imparcial, fá notar que no ha sigut lo govern, sino las Corts.

Vaja senyors, que l'Imparcial no t'ra h'ó. ¿Qui ha fet á las Corts? Lo govern. Luego 'l govern fent á las Corts ha fet la constitució.

Y á més, no hi ha per que barrinar y rompre's los cascots. Tant es cert lo que dihem, que 'l govern, de la Constitució 'n fá lo que l'hi dona la gana.

Senyal qu'es s'eva y bè s'eva.

Som á 'l Octubre y ja s'han suspés las operacions de la guerra de Orient, fins que 'l temps millori.

¿A 'l Octubre y tenir fret! ¿Y donchs de que

serveix la llenya que ab tant dalé 's regalan entre sí 'ls rusos y 'ls turchs?

Que tingan fret, no 'u puch creure; are que tremolin, no se 'm fá gens estrany.

Però consti que tremolan de por y no de fret.

Alguns periódichs suposan que 'l magnífich manifest de M. Thiers es apócrifo.

¿De debó?

Donchs mirin: que surti l'home que tant bèn empapat está de l'estil, las ideas y la lògica de M. Thiers, y podrà sustituirlo dignament.

Que surti.

Llegeixo en un telégrama:

«Lo conde de Chambord ha escrit al Papa, recomanantli l'unió dels conservadors.»

Naturalment; en mort y en vida, y fins enterats al mateix ninxo.

Gangas de anar á la missa de campanya.

«Ab la trepidació de las canonadas que van desapararse, vá rompre's un cristall de una casa del carrer de Ronda y vá caure sobre 'l cap de una senyora, causantli una profunda ferida.»

Aixís ho llegeixo en una gacetilla.

Nada, no es gens estrany, cosas de campanya: hasta quan diuhen missa, hi ha ferits.

LO DIR DE LA GENT.

A MON AMICH J. M.

La Margarideta viuda de 'n Rafel, si ja de miseria no es morta fa temps, pot donar las gracias á un cusí que t'è, que gustós l'ampara y la protegeix.

Y encare qu'elogis, ne mereix per cert, sa digna conducta y bons sentiments, sols per recompensa recull de la gent, calumnias infames, calumnias no mes!

Per calor que fassi, ja t' dich qu' está fresch lo pobre que escolta lo dir de la gent!

Perque 's divertia á mes no poder, quan era molt jove l'hereu de ca 'n Tell, tota la gent deya qu'ell era un cap-vert, que tan sols servia per gastá 'ls diners! mes, avuy, que 'l pobre n'es casat y té nou ó deu criaturas y no gasta res en bromas, llibris, ni divertiments, fent d'ell burla y mofa are diu la gent, qu'es un home avare y del puny estret.

Per calor que fassi ja t' dich qu' está fresch tot aquell qu' escolta lo dir de la gent!

De nit y de dia treballant l'Aleix, menjant arengadas y rosegons sechs, sens gastá a la festa ni un sol trist xavet, deixantse la barba y llarchs los cabells, per no gastar quartos á casa i barber, anant sense mitjas en mitj del hivern, al cap de trenta anys comprarse pogué una petiteta torre del Putxet; mes, la gent que ignora

lo molt que ha fet ell, diu que una estafada ó trampa haurá fet, per comprá una torre sent un trist obrer.

Per calor que fassi ja t' dich qu' está fresch tot aquell qu' escolta lo dir de la gent!

BOIKOMPIFAIG.

Respecte al manifest de 'n Thiers, un periódich reaccionari ha tingut la poca latxa de afirmar qu'era un document que feya dormir.

Lo periódich reaccionari francés falta á la veritat.

Es impossible que 'l manifest de 'n Thiers fassa dormir á ningú y molt menos á cap reaccionari.

Lo que fá es no deixarlos dormir. Lo qual es totalment un'altra cosa.

Entre-mitj de unas gatasos, pèl camp de Tarragona, s'hi han trobat fusells y municions. No 'u vull creure.

Las gatasos fan punxas, res més que punxas. Al menos ni jo, ni ningú del mon may ha sentit á dir que las gatasos fessin armas.

Una anécdota que conta un periódich de París:

«Un jóve s'acosta á un banquer demanant que l'hi deixi 25 duros.»

«Lo banquer, candidat ministerial, los hi entrega sense vacilar, esclamant:

—«Y are suposo que 'l dia de las eleccions se recordará de la mèva candidatura.»

—«Tant com vulga me 'n recordaré, ¿no me 'n tinch de recordar? respon lo jove ficantse 'ls 25 duros á la butxaca, y cregui que desd'are lamento l'no tenir vot per donarli. Es la primera vegada á la vida que 'm penedeixo de ser belga.»

Com succeheix moltas vegadas, entre dos enemichs polítichs, l'un convida á l'altre á dinar á casa seva.

Un dia que aixó succehí, 'l cuyner del que convidava digué:

—«Avuy si que no tinch de coure gran cosa.»

—¿Y aixó? ¿No sabs que tinch un convidat?

—Precisament. Bè prou que 's menjarán vostés ab vostés.

Ares'ha sapigut que 'ls titolats Xiquets de Valls que corrian per Barcelona durant las festas, no eran de Valls ni tal aca.

Un pagés del camp de Tarragona, que coneix als xiquets legítims vá esclamar:

—«Ja tenia rahó 'l senyor rector del meu poble quan me deya:—«Alerta Pau, alerta, que á Barcelona ho falsifican tot.» Tenu, fins han falsificat als Xiquets de Valls....»

L'Emperador de Alemania ha dirigit una carta al gran duch de Baden.

En ella 'l tracta de cusí, germá y gendre á la vegada.

No 'u entench á fé de mon: per ser cusins tindrian de ser fills de diferent pare: per ser germans, de un pare sol; y per ser gendre l'un, hauria d'estar casat ab la filla del altre.

Ni 'l mateix Bismark 's capas de desfer aquest embolich de cordas.

Un fondista á un investigador que posa á casa seva:

—Una curiositat, ¿Vol ferme 'l favor de ensenyarme 'l seu sota l'aixela?

—¿Y aixó?

—Home, ja l'hi he dit, per curiositat; voldria veure si es cert al ó d'aquelles aletas ab aquelles inscripcions latinas del Dies iree, que deya 'l Brusi.

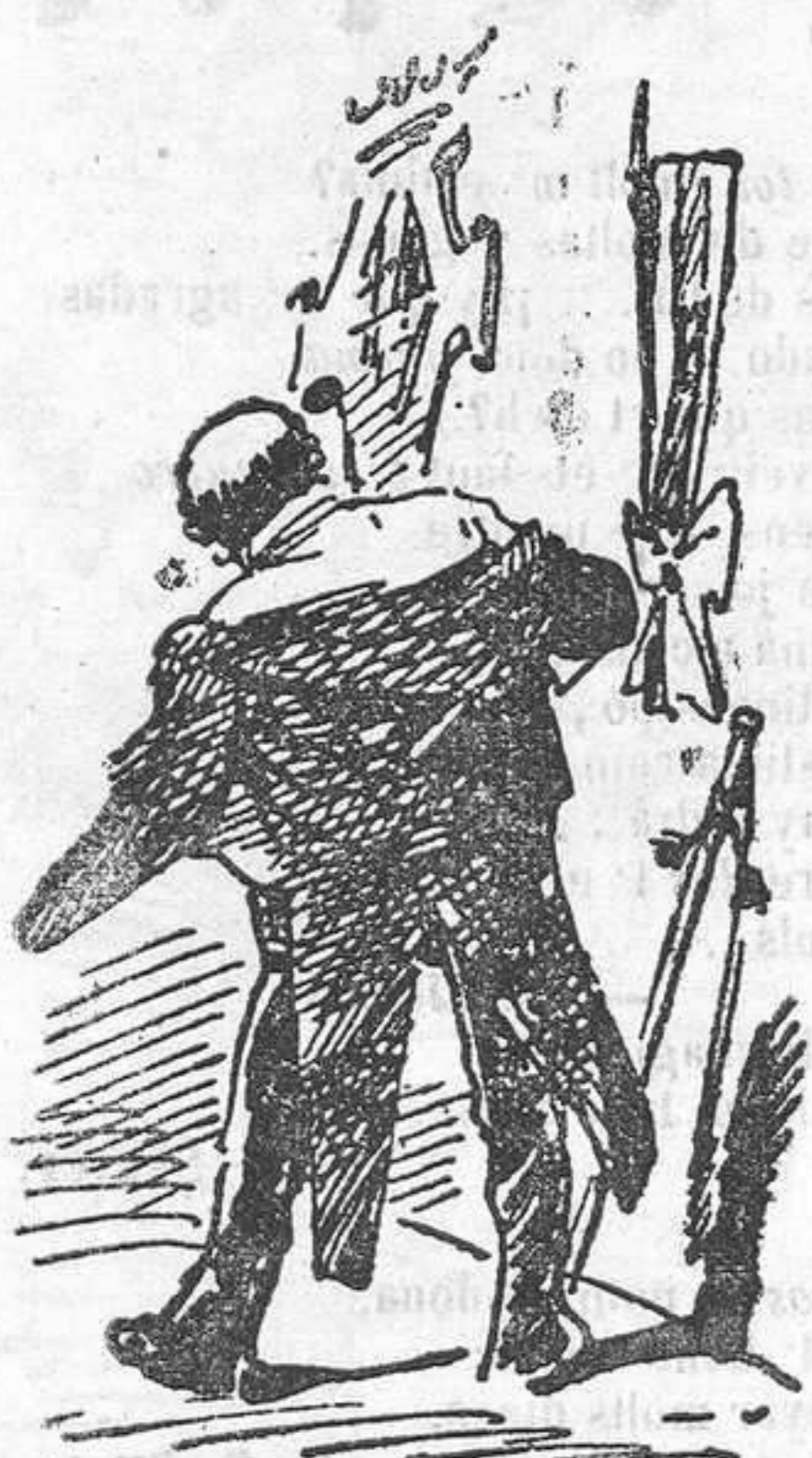
S'han falsificat bitllets del Banc de á 1000 pessetas, estantse estudiant las diferencias dels legítims, per ser la falsificació molt acabada.

Aixís ho deya un telégrama dias encarrera.

RESQUICIAS.

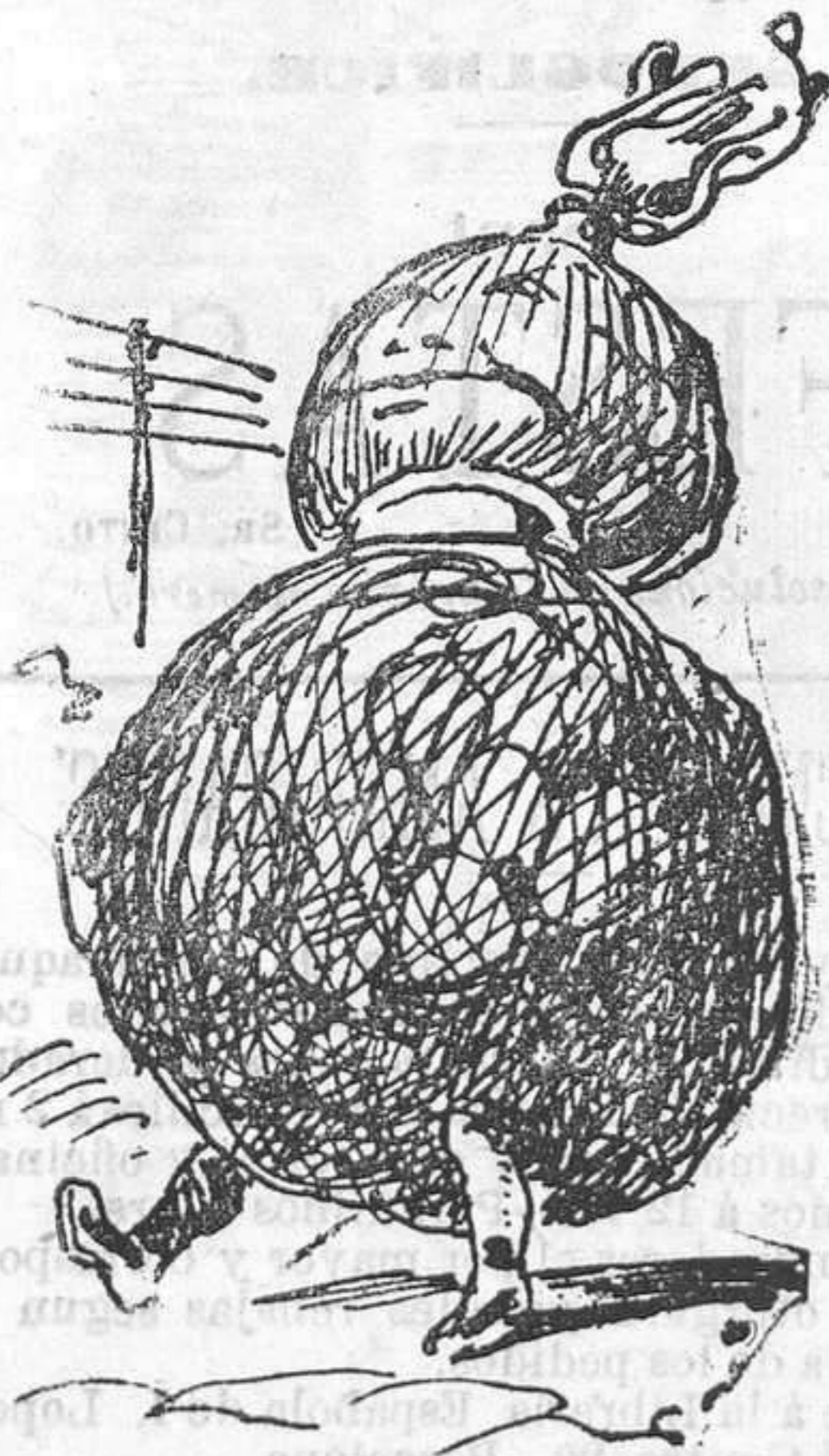
Lo teatro s' ha convertit en hipódromo, aquarium y exposició ue fieras.

Si are no m' he fet popular, ni may.

¡Mare de Déu que 'ns hem divertit!!!

Aixis ha entrat.

Aixis ha sortit.

Post festum..... mandra.

